

N:o 85.

Af herr **E. O. V. Wavrinsky** i Stockholm, om *skrifvelse till Kungl. Maj:t* angående vidtagande af åtgärder för att förhindra, att lotterisedlar försäljas till högre pris än det, hvarå de lyda.

Företagsamheten är icke stor i vårt land. När den någon gång tar sig uttryck i lyckade banbrytningsföretag, är det allt för vanligt att så många skynda att draga fördel af det gjorda vägröjningsarbetet och den lyckade idén, att det snart nog blir en dålig affär för dem alla.

Ett utslag på samma brist på själfständig företagsamhet är den mängd mellanhänder, som på alla områden bidra till att fördyra varorna. Allmänheten fördrar på grund af samma oföretagsamhet prejerisystemet.

Understundom drifves med dessa mellanhandsaffärer ett verkligt ofog, som ej borde vara tillåtet. Så är till dömes förhållandet med upphandling i stor skala och återförsäljning till högt uppdrifvet pris af lottsedlar. Visserligen kunna de påpassliga och de, som disponera det nödiga beloppet just då lottsedlarna utsläppas, i bästa fall försäkra sig om det antal de eftersträfvat. Men de allra flesta, i all synnerhet bland småfolket, de måste bekväma sig att betala det högt uppdrifna priset hos uppköparen. Någon fara för att spellusten ej skulle räcka till utan eggelsen af mellanhänderna behöfver ej befaras. Och behöfde mellanhänder anlitas, så borde deras ersättning utgå såsom rabatt vid partiköpet.

De summor, som genom mellanhändernas intrång aftvingas oftast de minst bemedlade köparna, äro större än man vanligen gör sig föreställning

om. Till den nionde dragningen i Dramatiska teaterns lotteri hade utsläppts 100,000 lottsedlar till ett pris af 10 kronor stycket. Men priset hos återförsäljarne var kr. 12,50. Här uppskörtades sålunda allmänheten på $\frac{1}{4}$ million kronor af uppköparne, som ingen risk löpte.

För att förekomma detta borde det förbjudas att sälja lottsedlar till högre pris än det, hvarå de lyda, vid vite, som successivt ökas vid iteration, eller den ådagalagda olägenheten och det påpekade ofoget på annat verksamt sätt undanröjas.

Finner Kungl. Maj:t vid en pröfning af ärendet, att den förra utvägen bör anlitas, torde Kungl. Maj:t icke underlåta att till Riksdagen inkomma med förslag till lagstiftning i det syftet. Det synes emellertid som om bestämmelser, gällande för beviljande i hvarje fall af lotteri, skulle kunna träffas, hvarigenom inköp i större skala af lottsedlar för återförsäljning till högre pris, än det hvarå lotterna lyda, förebygges.

Jag får därför vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att det täcktes Kungl. Maj:t taga i öfvervägande, hvilka åtgärder lämpligen böra vidtagas för att förhindra, att lotterisedlar försäljas till högre pris än det, hvarå de lyda.

Stockholm den 26 januari 1905.

Edvard Wavrinsky.